

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Bogen om Adler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-boa-txt-shoot-id99c26279-4708-4942-8ac0-7c4f1aac9f26.pdf> (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Præmisse-Forfatteren er let at kjende, let at fremstille, naar man blot husker paa, at han er det Omvendte af den væsentlige Forfatter, at han har Det som Udadvendthed hvad den sidste har som Indadvendthed. Nu er det et socialt Problem. Præmisse-Forfatteren har slet ingen nærmere og concret Forestilling om hvad der skal gøres, hvorledes det mulige Tryk kan afhjælpes; han mener som saa: »naar der blot bliver gjort Anskrig saa kommer det saamænd nok.« Nu er det et politisk, et religieust Problem. Præmisse-Forfatteren har hverken Tid eller Taalmod til at udtænke det Nærmere, han mener som saa: naar der blot gøres Anskrig, høirøstet, at det høres over hele Landet, at det læses af alle Mennesker, at der tales kun om det i alle Selskaber, »saa kommer det saamænd nok.« Præmisse-Forfatteren mener at Anskriget er som en Ønske-Qvist - og han har ikke lagt Mærke til, at snart Alle ere blevne Anskrigere som skrige »med forenede Kræfter«; han bidrager jo selv Sit dertil, ved at ønske, hvad han har at byde: Anskriget saa udbredt som muligt. Det undgaaer Præmisse-Forfatteren ganske, at det dog nok var fornuftigere om en Mand især i vor, i Anskrigets Tid, tænkte som saa: Anskrig bliver der saa vist nok gjort, det er derfor bedre at jeg afholder mig derfra og samler mig paa en concretere Overveielse. Man smiler, naar man læser alt det Romantiske fra en svunden Tid, om hvorledes Ridderen drog ud i Skovene og dræbte Drager, befriede fortryllede Prindser o: s: v.; altsaa det Romantiske, at der i Skovene boede saadanne Uhyrer, samt fortryllede Prindser: og dog er det lige saa phantastisk, naar i en heel Generation Hver især troer paa Anskrigets Magt til at kalde uhyre Kræfter frem; Anskrigheren maa jo dog tro at der er en eventyrlig Forstærknings-Bataillon i Nærheden, thi de virkelige Mennesker, mellem hvilke han lever, skrige jo med, hos dem kan man altsaa ikke vente at finde Hjælpen. En Snild kan i Farens Øieblik faae den lykkelige Idee, for at skrække Tyve bort, at raabe paa en Mængde Navne, som var alle disse Satans stærke Karle i Nærheden. Det er snildt, men den Snilde troer jo ikke selv, at disse mange Satans stærke Karle er i Nærheden, hans Snildhed lykkes det kun at faae Tyven det indbildt. Men Anskrigheren er mere dum han troer ganske tilforladelig paa Det, som Snildheden kun bilder en Anden ind. Det tilsyneladende Beskedne, kun at ville gøre Anskrig, kun at ville »foranledige en Discussion« er heller ei meget priseligt, naar den atter og atter gjentagne Erfaring maa indskærpe Enhver det Alvorlige i, at han enten er betænkt paa en virkelig Hjælp eller dog idetmindste afholder sig fra yderligere at forøge Confusionen. Naar Brandfolket vilde løbe om og gøre Brandalarm: hvo skal saa slukke Ilden? Naar vi Alle ville gøre Anskrig, hvo er det saa der paa Anskriget skal kom[me] ilende til Hjælp? Der har maaskee til andre Tider levet phantastiske Sqvadroneurer som vare lyksaliggjorte i den Indbildning, at naar de blot ville, kunde de tage hele Menneskeheden paa deres Samvittighed; men den saakaldte Beskedenheds Forsøg i det Phantastiske (ved blot at ville foranledige en Discussion) er ikke mindre latterligt. Og var der end en Forstandig eller nogle Forstandige, som kunde hjælpe: er da Anskriget selv et Gode? Jo mere Anskriget forplanter sig og Larmen voxer: desto vanskeligere bliver det jo netop at høre den Commanderendes Stemme.